

Endelig kommer jeg til det, der skulde være det mest afgørende, nemlig at man paa en Plads som Nyborg vilde være udsat for, at en Fjende i dybeste Fred sendte et Ekspeditionskorps derind i et fredeligt udseende Handelsskib, saa at det kunde overrumple Befalingsmændene om Natten, inden de slap ud af Byen. Maa jeg dertil sige, at for det første erkendes det af Sagkundskaaben, at dette er en Eventualitet, som aldrig har været set i Krigshistorien. Og maa jeg tillige erindre om, at det, for at en saadan Overrumpling skal kunne finde Sted, er nødvendigt, at Krigsministeriet viser en saadan Grad af Let-sindighed, at det overfor de urolige Forhold, der nødvendigvis maa være Betingelsen for, at et saadant Overfald kan finde Sted, har forsømt rettidigt at gøre det overordentlig simple at bestemme, at Befalingsmændene i Nyborg, eller hvor det nu var, skulle trække bort til deres virkelige Garnisonssted, in casu Odense. Men ikke blot det, ogsaa den stedlige Kommandant skal have forsømt det, der er det mest elementære i Militærlivet, nemlig Sikkerhedsforanstaltninger, der for Nyborgs Vedkommende — hvor der, som alle i denne Sal ville vide, er en ret lang Indsejling — kunne etableres paa den allersimpleste Maade ved, at der Syd for Byen ligger et Par Patrouillebaade, der ikke behøve at være andet end Fiskermotorbaade, — af hvilke vi have Sneese liggende hos os i Nyborg, — besat med hver en Underofficer eller et andet fornuftigt Menneske, samt ved en Afpatrouillering af Kyststrækningen. Alt dette skulde være forsømt, for at den Eventualitet, der skulde være fældende for den lille By, jeg repræsenterer, skulde kunne blive effektiv.

Nu kommer hertil et Punkt, man ikke maa overse, nemlig at Aarhus, med Hensyn til hvilken, saa vidt jeg har forstaaet, samtlige Parter, baade Militæret og den civile Minister, have været enige om, at den skulde bibeholdes som Garnisonsby, har beholdt baade Rytteri, Artilleri og Infanteri. Og alt dette er — det er Sagkundskaabens egne Ord — udsat for ganske den samme Overfaldsfare, som er til Stede i Nyborg. Man maa her huske paa, at i Jylland har der været krævet, at der skal ske et effektivt Neutralitetsforsvar, hvorimod Forholdet er et ganske andet paa Fyn, hvor der ikke kan være Tale om noget alvorligt Forsvar. Hvad kan man stille op med 2 Liniebatailloner, naar der hverken er Rytteri eller Artilleri. Hvad betyder det da, naar man i Aarhus tør

sætte alt paa eet Brædt og lægge 3 Vaabenarter i en By, der er udsat for Overfald i lige saa høj Grad som Fredericia og Nyborg? Men i Nyborg kan man ikke gøre det!

Jeg kan ikke undgaa her at nævne General Leschly, idet det forekommer mig at være en besynderlig Demonstration, han har foretaget, naar denne Mand, der har tjent under den Ordning, der har tilsigtet at gøre Aarhus til Øvelseslejr under de Betingelser, jeg har sagt, nu, da der bliver Tale om, at Fredericia skal udsættes for den samme Fare, pludselig, nogle Maanedé eller Dage før han skulde gaa af, tager sit gode Tøj og gaar sin Vej. Jeg tror ikke, han derved har gavnet den Stånd, han tilhører, og jeg er overbevist om, at de yngre Kammerater, som skulle indtage hans Plads, paa det dybeste beklage, at han har kunnet lave en saadan Demonstration.

Jeg nævnedé, at Styrken i Aarhus havde en alvorlig Opgave med Hensyn til Neutralitetsforsvaret, hvorimod Styrken paa Fyn ikke kunde gennemføre et alvorligt Forsvar. Jeg mener, at det i høj Grad maa tages i Betragtning, naar vi komme til det, der for mig er Sagens Kærne, nemlig: Hvem skal afgøre, hvilke Foranstaltninger der skal træffes i denne Sag? Naar jeg overfor de sagskyndige — og det er altsaa Hærens højeste sagskyndige, jeg har løbet omkring til — har sagt: Det, der her siges fra Militærets Side, betyder dog saa uendelig lidt, da den Fare, der nævnes, kun kan opstaa under en Eventualitet, som aldrig er indtruffen, og under Forhold, hvor ikke vitale Interesser staa paa Spil, og man bør dog bøje sig for den Betragtning, at Styrken paa Fyn skal værgé en Del af Landet mod Brandskatning, og at denne Del af Landet med Sikkerhed bliver ødelagt allerede under frædelige Forhold ved Inddragningen af Garnisonen —, saa svarer Sagkundskaaben: Det er ikke vor Sag at se Forholdet paa den Maade, vi kunne kun se paa Sagen militært, og vi kunne kun foreslaa det, som vi militært set ansé for det bedste. Det er en rigtig Opfattelse af de militære, det er deres Ret og Pligt at se Sagen saaledes, men der er en anden Institution, som maa afveje det ene mod det andet, og denne Institution er Forsvarsministeren. Hvis han trykker sig ved her at tage Ansvar, vil jeg bede ham om at konferere med den ham nærstaaende Regeringschef eller med hele Regeringen, og saa maa de i For-ening se, om der her virkelig er Anledning